

Odesszai egyetemi küldöttség Szegeden

Az Odesszai Állami Mecsnyikov Egyetem állami és társadalmi szervezeteinek küldöttsége néhány napos látogatáson Szegeden tartózkodik. A delegációt V. V. Szerdjuk, az egyetem rektora vezeti, a József Attila Tudományegyetem vendégei. Szegedi tartózkodásuk ideje alatt megismerkednek az egyetemi oktató-nevelő mun-

kával, a tudományos kutatásokkal, és aláírják a két egyetem közötti együttműködés két éves munkatervét. A delegációt tegnap, kedden fogadta Török József, a városi pártbizottság első titkára; a találkozáson ott volt dr. Antalffy György, a JATE rektora és dr. Székely Sándor, az egyetemi pártbizottság titkára is.

Nagyberuházás

Befejező szakaszánál tart Ozdon az acélgyártás fokozását célzó 2,3 milliárd forintot nagyberuházás. A befejező szakaszban — amelynek készülségi foka jelenleg már mintegy 95 százalékos — főként a kiszolgáló létesítményeket építik meg. A teljes befejezés után az özdi gyár évente 1,4 millió tonna jó minőségű acél gyártására lesz alkalmas. (MTI)

Nők a közéletben

Tapasztalatsere a szegedi textilművekben

Tegnap, kedden egész napos tanácskozást rendezett az MSZMP Csongrád megyei bizottságának párt- és tömegszervezeti osztálya a szegedi textilművek tanácstermében a nők közéleti, vezetői munkájáról, annak eddigi tapasztalatairól. A tanácskozáson részt vett Herczeg Éva, az MSZMP KB párt- és tömegszervezeti osztálya, Kónya Sándorné, a megyei, Bujdosóné Lengyel Eszter, a Szeged városi és Palócz Sándorné, a szegedi járási, továbbá vállalatok, intézmények, üzemi pártbizottságok nöfelelőse.

vevőket, majd Takács Imréné, a szegedi textilművek pártbizottságának titkára tartott előadást a nők közéleti tevékenységét elősegítő politikai munkáról az üzemben. A közel 30 esztendő gyár fejlődésének történetében vizsgálta az ott dolgozó nők helyzetét a termeléstől a közéletben való részvételükig. Hangsúlyozta, hogy az időszaki feladatok közül egyik legfontosabb teendő a nők szakmai és politikai képzése, amely egyben annak is meghatározója, hogy a közéletben milyen színvonalon és milyen arányban vesznek részt.

Korábban a szegedi textilművekben is zömmel betanított munkások dolgoztak,

mert a textil munka szakmaként való elismerése hosszú évekig húzóódott. Takács Imréné előadásában elemezte a megváltozott állapotokat azóta, hogy a fonást és szövést szakmaként elismerték, és megkezdődhetett a fiatalok egy- és két éves képzése, s azóta is erre alapul a gyár dolgozóinak utánpótlása. A nők politikai képzettségére a szegedi textilművekben kedvezően fejlődött. A pártalapszervezetek minden évben igen nagy számmal küldtek nőket iskolákba, politikai tanfolyamokra. A most lezárult oktatási évben a textilművekben 1095 nő vett részt párt-, KISZ- és szakszervezeti oktatásban. Az a cél, hogy minél több nő és fiatal végezze el a marxizmus-leninizmus középiskolát. Az öthónapos pártiskolától az egyetemi szakosítóg 15-en, a közép- és felsőfokú tanintézetekben pedig 73-an tanulnak. Igen szép számmal dolgoznak ebben az üzemben nőaktivisták különböző választott testületekben: az országgyűlésben, a KISZ Központi Bizottságában, az Országos Nótanácsban, a megyei és városi pártbizottságban, a megyei és a városi tanácsban, azok bizottságaiban, az SZMT-ben. Részt vesznek a bíróság munkájában, mint népi ülnökök stb.

Takács Imréné előadása után két üzemi alapszervezeti párttitkár, Abraham Pálné és Nagy Gizella mondott referátumot. A fiatalok szakmunkássá válásának folyamatáról, illetve arról, hogy mi az üzemi KISZ-szervezetek, valamint a szocialista brigádok szerepe a nők közéleti tevékenységét elősegítő politikai munkában.

A tanácskozás délután konzultációval folytatódott; a vitában felszólalt: Herczeg Éva, Kónya Sándorné, Szemenyei Bálintné hódmezővásárhelyi, Nyári Józsefné szentesi, D. Nagy Imréné makói nöfelelős.

A tanácskozás eredményét Szabó Lajos foglalta össze. Hangsúlyozta, hogy mind a vitaindító előadás, illetve a két referátum átfogóan tárta fel a szegedi textilművekben a nők helyzetét, szerepét a közéletben. Sikeres volt a tapasztalatsere, amelyről a résztvevők gazdag tapasztalatokat vittek magukkal.

L. F.

Népgazdaságunk, versenyképességünk

2. Ne többet, hanem jobbat

A cserearányváltozás a tőkés piacokon robbanásszerűen ment végbe, a KGST keretében viszont késleltetve, kilengések nélkül, évről évre fokozatosan érvényesítik az új nemzetközi arányokat. A szocialista gazdasági szervezet tagállamai 1975-től minden évben az előző öt esztendő tőkés világpiacon átlagát tekintik alapnak, így az áremelkedések hatása teljes egészében 1979-től érvényesül majd egymás közötti elszámolásaikban.

Jövőre tehát lényegében kiegyenlítődnek a rubel és dollár árak, de még ekkor is sokkal előnyösebb lesz számunkra a szovjet import, A hosszú távra biztonságos el látás, a rendkívül gazdaságos, egyedülálló sorozatnagyságú export és a hosszú távú szovjet hitellehetőség teszi ezt előnyösé. Tömegesen fogva ezért a cserearányromlás veszteségei sem lebecsülhetők.

A magyar külkereskedelem cserearányai a dollár-elszámolású forgalomban 20 százalékkal, a rubel-elszámolásban 16 százalékkal rosszabbodtak 1970 és 1977 között. Vagyis ugyanazért az importért jelenleg 20, illetve 16 százalékkal több magyar áruval kellene fizetnünk. (A magyar munka ilyen mértékű világpiacon leértékelődésének gazdasági hatása a termelékenység, a hatékonyság jelentős visszaesésével azonos súlyú. Mivel nem tudtuk és még ma sem tudjuk e veszteségeket pótolni így kénytelenek vagyunk külföldi hitelleket igénybevenni.) Ennél nagyobb arányú cserearányromlás csak Olaszországot, Japánt, Spanyolországot, Görögországot, illetve több fej-

lődő országot (pl. Indiát, Dél-Koreát, Malawit, Sri Lankát, Ugandát, Zambiát) sújtotta.

A külgazdasági veszteségek kiegyenlítésének elvileg két változata kínálkozik. Az egyik: ugyanannyi, de drágább importért több áruval lehet fizetni; A másik: fokozni lehet a termelés hatékonyságát, növelni az értékesítést (a világpiacon által felértékelt vagy legalább nem leértékelt) termékek arányát, a nem jövedelmező, vagy ráfizetéses áruk rovására. Minden állam arra törekszik, hogy a fejlődés az egyensúlyteremtés forrásává ne a több, hanem a jobb, az ésszerűbb, a takarékosabb munka váljon. Gyakorlatilag mégis a két módszer kombinált, párhuzamos alkalmazása elkerülhetetlen. Az a cél, hogy hosszú távon növekedjék és túlsúlyba kerüljön a termelés hatékonyságának növekedése.

Az árobbanás okozta többletkiadásokat mi sem a kivitel mechanikus mennyiségi növelésével, hanem a jövedelmezőbb exporttal kívánjuk kiegyenlíteni. Már csak azért is, hogy csökkenjen a kivitel fajlagos nyersanyag- és energiaszükséglete. És azért is, mert a korábbi nagy munkaerőtartalékok végérvényesen kimerültek.

A jövedelmezőséget pedig kétféleképpen növelhetjük: — magasabb eladási ár elérésével; — a fajlagos ráfordítások csökkentésével.

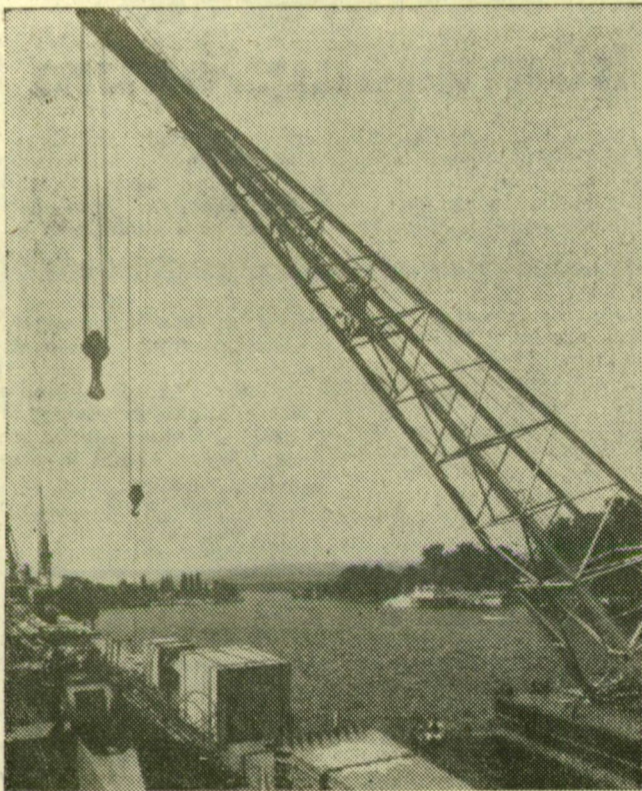
A jövedelmezőség növelés valamennyi tartalékának teljes kiaknázására van szükség. A hatékonyság fokozásának eddigi üteme ugyanis már nem elegendő a gazda-

sági növekedés korábbi ütemének fenntartásához, társadalompolitikai céljaink eléréséhez. Többteleforrásokat, mindenekelőtt a termelési szerkezet fejlesztésével hozhatunk felszínre. Ez teszi leginkább lehetővé a megváltozott cserearányokhoz, az új piaci viszonyokhoz való rugalmas alkalmazkodást. Itt vannak a legnagyobb tartalékaink, s nélkülük elképzelhetetlen a népgazdaság egyensúlyi állapotának helyreállítása.

A termelési szerkezet fejlesztése a hazai adottságok jobb hasznosítását, a nemzetközi munkamegosztásban rejlő lehetőségek fokozott kiaknázását célozzák. Arra törekszünk, hogy kiviteli cikkeink, sőt a hazai szükségletre gyártott termékek mind szélesebb köre érje el, vagy minél jobban közelítse meg a nemzetközileg versenyképes színvonalat. Azokat az árukat viszont, amelyek a világon másutt származóval jobban, illetve olcsóbban termelnek mint nálunk, importáljuk. Elsősorban a szocialista munkamegosztás előnyeivel élünk. Nemcsak azért, mert mindenféle hátrányos megkülönböztetéstől, protekcionista korlátoztól mentesek, hanem méginkább azért, mert tervszerűek, biztonságosak, hosszútávra szólnak. Így hosszú távon a szocialista integráció válik a termelési szerkezet fejlesztésének, a gyártás koncentrációjának szilárd alapjává. Napjainkban pedig a szocialista importlehetőségek feltárással arányosan csökkenthetjük a nem gazdaságos termelést.

Kovács József
(Folytatjuk.)

Kikötők karja: az úszódaru

Magyarország határait nem mossa egy tenger hulláma sem, mégis érintkezésben állunk a nagy vizekkel: Országfelező, nélkülözhetetlen társunk, a Duna, összeköt bennünket. Hullámain eljutunk a nyílt tengerekre, távoli földrészekre. A magyar üzletkötők a tengereken túlra is eljuttatják szocialista iparunk termékeit.

A Magyar Hajó- és Darugyár angyalföldi üzemének műhelyeiben elkészült és átadásra került az a 76 méter magas, 200 tonnás úszódaru, amelyet brazil megrendelőre építettek. Birnia kell nemcsak a huzamos megterhelést, de az időjárás viszonyosságainak is ellent kell állnia. A daru összecsomagolt állapotban vár a hosszú útra — már csak a festési mun-

kálatok maradtak hátra. A gyár kiváló szakmunkásai- ból álló hatfőnyi „legénység” kíséri hosszú tengeri útján. Ők végzik majd brazil kolégáikkal a daru szerelését és üzembe állítását. Ez már a második olyan úszódaru, amelyet Brazília számára szállítanak. Mint az újabb megrendelés és az úszódaru sikeres átadása is bizonyítja, a magyar hajógyár állja a különleges munkafeladatok próbáját — a műszaki berendezések éppúgy, mint a darutest a legszigorúbb vizsgálati-ellenőrzési követelményeknek is megfelelt.

Az útkjára bocsátott úszódaruk, a tengeri kikötők karjai meggyorsítják a hatalmas tengerjáró teherhajókra a szállítmányok ki- és beraká-

Szépítik Szegedet

Dolgoznak a parképítők, a kertészek

Nyaranta kizöldül, kivi-rágzik a város. Ez nemcsak a természetnek köszönhető, hanem a szorgos, a szepet szerető embereknek is. Városrészek, terek, utcák öltöznek ilyenkor színesbe. Teljes pompájával díszlik a sok virág, a természetkedvelők kezemunkájától, az önkéntes városcsinosítók szorgoskodásától. Az ápoló park, a gondozott utca látványa nyugtató a szemnek, felüdülés a sétálóknak.

Szegeden a Felszabadulás Termelőszövetkezet brigádjai szépítik a várost. Tarjánban a lakatosok és a kőművesek dolgoznak. Közel félszázan munkálkodnak. Az Úttörő téren járdát betonoznak, a Marx téren a vásár területét hozzák rendbe, megjavítják Tarjánban a pancsolók, zuhanyozók lefolyóit.

De dolgoznak a hagyományos parkgondozók is. A Lenin körúton pótolják a hiányzó pázsitot, igaz Felsővárosban nem tudnak rámentni a földre, mert a nehéz gépeket nem tartja meg a talaj, ennek ellenére nem tétlenkednek. Most az IKV lakóházakhoz csoportosítják az erőt, összegyűjtik a törmelékét és elhordják. Ahol

lehet, homokaszfaltot készítenek. Évente 6-8 millió forintot költenek Szegedre. Szerződésben vállalták — még 1971-ben —, hogy segítenek a városnak, szépítik Szegedet.

A Szegedi Városgazdálkodási Vállalat emberei közel 600 ezer négyzetméter zöldfelületet gondoznak. A kertészeti osztályon 180-an dolgoznak. Van külön parképítő, parkfenntartó és kertészeti részleg. Tarjánban, az Olajos téren, a töltés mellett iskolaudvart betonoznak. A József Attila sugárúton az út mentén vágják a beton mellett zöld csíkot. A Széchenyi téren, a Móra-parkban, a sétányon, a Dugonics téren és az Aradi vértanúk téren kapálják a rózsát, a petúniát, a paprikavirágot.

Úgy néz ki, mintha mostanában gyorsabban nő Új-szegeden, a ligetben a fű, mint máshol. Ezért a fűnyíró gépeket újra munkába állították, hogy szépen zöldelljen a park, s örömet adjon a kirándulóknak.

Kiültették már az egyházi virágokat is, mintegy 120 ezer darabot. A Hazafias Népfront szegedi bizottságának is adtak, közel 30 ezer palánta jutott a lakosságnak, amit a népfrontaktivisták osztottak szét. Így szebbek lesznek a terek és az utcák.

Nem elég azonban csak elültetni a sok virágot, azt ápolni, gondozni, övni is szükséges. És ez nemcsak a térsz és a városgazdálkodási vállalat feladata, hanem mindnyájunké.

M. T.

Ruhaipar

Üzemegészségügy

Megfelelően fejlődött a ruhaipari vállalatok üzemegészségügye az elmúlt két és fél évben — állapították meg a Ruházatipari Dolgozók Szakszervezete szervezésében rendezett keddi tanácskozáson, amelyen részt vett Zsögön Éva egészségügyi államtitkár is.

A ruhaiparban dolgozók 85 százaléka nő, ezért különösen fontos az ágazat vállalatainak az üzemegészségügy fejlesztése, az élet- és munkakörülmények fokozott javítása. A tanácskozáson elhangzott beszámoló szerint a vállalati erőfeszítések nyomán jó az iparág üzemében

az üzemorvosi ellátás. A nagyvállalatoknál jól felszerelt, korszerű rendelők működnek. A dolgozók 80 százaléka részesül rendszeres üzemorvosi ellátásban. Az utóbbi időben szemézzettel, nögyógyászattal és rendszeres hallásvizsgálattal bővült az orvosi ellátás. Ez azonban jelenleg csak a vállalati központokra jellemző, a vidéki telephelyek üzemorvosi ellátására még lényegesen kevesebb gondot fordítanak. A feladat az, hogy a jövőben az üzemorvosi ellátásra fordítható összegből a telephelyek is arányosan részesüljenek.

Szolidaritási kiállítás

Több mint 80 magyar festőművész — közöttük Barsay Jenő, Mincz Gyula és Kádár György — egy-egy alkotásából nagyszabású, árusítással egybekötött szolidaritási kiállítás nyílik június 15-én Budapesten, a Képcsarnok Vörösmarty téri Csontváry-terében — jelentették be kedden, a Magyar Szolidaritási Bizottság, a Magyar Képző- és Iparművészek Szövetsége és a Művészeti Alap közös sajtótájékoztatóján. A festményeket a művészek — a Magyar Szolidaritási Bizottság felhívása alapján — az apartheid elleni nemzetközi harc éve alkalmából ajánlották fel a mozgalom erkölcsi és anyagi támogatására.